

AL
press

edice
KIOKAN

KRÁSKY

Jen Calonita

KRÁSKY

Jen Calonita

edice
KLOKAN

Copyright © 2012 by Jen Calonita
Translation © Lenka Faltejsková, 2016
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu BELLES
přeložila Lenka Faltejsková
Redakční úprava Otilie Grezlová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Elektronické formáty Dagmar Wankowska

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2016
shop@alpress.cz
První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7543-211-7 (pdf)

Ze srdce věnováno mé vnučce Emmě.

ISABELLE SCOTTOVÁ KOPLA NOHAMA a vynořila se na hladinu oceánu. Plíce ji prosily o nádech. Rozhlédla se po úzkém písčném pásu na břehu moře v Severní Karolíně, kde byla posledního patnáct a půl roku doma. I v pět odpoledne bylo na pláži plno. Dvojice odpočívaly na dekách, děti se zahrabávaly do písku, cachatly se, starší se pokoušely udržet na bodyboardech, ale za částí ohrazenou pro plavce se Isabelle vznášela ve vodě sama. Tak to měla nejradši. Tedy předtím, než poznala Braydena Townsenda. Jako na zavalanou k ní připádloval na surfovém prkně.

„Tak do toho, Iz, můžeš se vytahovat,“ pobídl ji a neznělo to ani trochu zadýchaně, třebaže plavba příbojem byla namáhavá. Braydenův oblíbený černý neoprenový oblek s pirátskou lebkou na prsou se zdál sotva namočený, ačkoli už byli ve vodě téměř hodinu a půl.

Izzie, nebo také Iz, jak jí Brayden říkal (Isabelle jí říkala jediné babička, pokud měla světlou chvilku a poznala ji), se opřela rukama o prkno poskakující na vlnách. Neubránila se a ušklíbala se na Braydena. „Nic jsem neřekla.“

„Ani jsi nemusela,“ odsekl, ale v zelenomodrých očích mu vesele jiskřilo. Z krátkých hnědých vlasů mu kapala slaná voda. „Vyhrálas, Iz. Jsem chlap, dokážu přiznat, že jsi sem doplávala rychleji než já dopádloval, *ale*,“ dodal, než mohla něco říct, „nezapomínejme, že jsem táhnul *dvě* prkna a k tomu se na mě slítli pelikáni.“

Izzie klepla o prkno nehty s olupujícím se fialovým lakem. Teplá voda jí narážela do zad, jediné části těla nezakryté ne-lichotivými modrými plavkami Speedo, které musela nosit do práce. Dělalá totiž na pláži plavčíka. Po čtvrté hodině odpoledne už nebyla ve službě, ale na rozdíl od některých svých kolegů se po práci nepřevlékala do vlastních plavek. Nač ztrácet čas? Když nepracovala, nebyla nikde radši než ve vodě. A Brayden to viděl stejně. Seznámili se teprve v polovině července, ale od té doby se scházeli v podstatě denně, pozdní odpoledne k tomu byla jako stvořená. Kolem páté už úmorné horko v Severní Karolíně polevovalo, dokonce se zvedl mírný vánek. Slunce ještě svítilo, ale viselo už dost nízko, takže nepotřebovali opalovací krém, a ve vodě ubylo cákajících se dětí a dospělých, kteří sotva uměli plavat. Pátá byla zkrátka Izziina šťastná hodina a v Braydenově společnosti ještě lepší.

„Trvalo ti půlku července a celej srpen, než jsi pochopil, že vím o vodě tady u nás v podstatě všechno,“ dobírala si ho a prohlížela si jeho náhrdelník spletený z provázků, na němž visela pirátská mince. „Vy surfaři jste všichni stejní. Hrozně nafoukaní.“

„Hele,“ zaprotestoval s tím svým okouzlujícím úsměvem. „Neříká se tomu nafoukanost, ale sebedůvěra. V tom je rozdíl a na to vy, plavčíci, zapomínáte.“

Izzie si odhrnula z oříškově hnědých očí po ramena dlouhé hnědé vlasy. „Nemůžeš se divit, když vás musíme nejmiň jednou za den vytahovat z vody.“

Brayden se zamračil. „Říkal jsem ti stokrát, že jsem v pohodě.“

„Ale nevypadalo to tak,“ podotkla a nakrčila pihovatý nos. „Šel jsi...“

„Proti proudu místo s ním,“ skočil jí do řeči a zavrtěl hlavou. V levé tváři se mu objevil dolíček. „Musíš mi to pořád připomínat?“

„Asi jo,“ odušila vesele. Cítila se s ním báječně. Byli jen kamarádi – byť to mezi nimi pořádně jiskřilo –, ale z nějakého důvodu to Izzie nevadilo. Tedy trochu možná ano, ale cítila se s ním tak dobře, že se jí většinu času dařilo nemyslet na to, že spolu nechodí. Věděla o něm v podstatě všechno, znala dokonce i jeho oblíbený playlist na iPodu. Líbily se jim stejné kapely, dávali přednost vodě před souší a oba by si radši dali pizzu než hot dog. Možná proto ji začínalo děsit, že už za dva týdny začíná škola. Budou se vídat i pak? Scházeli se jedině na pláži, Izzie ani netušila, kde Brayden bydlí. Pokaždé, když se na to zeptala, odpovídal stejně: „Není to daleko.“

Brayden se pohupoval na prkně a díval se na pobřeží a Izzie se snažila neokukovat jeho svalnaté paže. „Tak co, připravená zkusit zase surfování? Třeba se ti dneska podaří udržet se na prkně.“

Izzie se vytáhla na svůj surf a dopádlovala k němu. Všimla si, jak odřená a modrá má Brayden kolena po tvrdých přístátních. „Vážně musíme?“ zaúpěla. „Proč se mám učit surfovat?“

„Už jsem ti to říkal – abys to mohla dělat se mnou. Tak jdeme na to, jo?“ prohlásil nesmlouvavě. „Víš co, mám návrh. Jestli se ti tentokrát podaří zůstat na prkně, zvu tě na zmrzlinu.“

Izzie se zazubila. „Beru, mistře surfaři.“

Připnula si popruh ke kotníku. Minulý týden se poučila, jak je to důležité – prkno jí uplavalo a dalo pořádnou fušku ho dohonit. Pádlovala za Braydenem a snažila se myslet na všechno, co ji učil – kdy se postavit, jak se nahýbat doleva a doprava po vlně, aby udržela rovnováhu, jak držet nohy. Brayden jí tohle prkno daroval, protože si koupil nové, s obrázkem pirátské lodi. Dárek měl ovšem jednu podmínku – že bude Izzie obě prkna schovávat v záchranářském přístěnku. To jeho se mu nevejde dozadu do džípu. Bylo mu šestnáct a rodiče mu auto koupili k narozeninám. To Izzie vedlo

k přesvědčení, že zas *tak* blízko od Harborside nežije, protože tady žádné dítě auto nemělo, natož nové.

Izzie se podívala na značky, které jí Brayden vyznačil na prkně voskem, a pokoušela se postavit přesně na ně. Sledovala Braydena, který se plavil asi pět metrů před ní – v odpovídající bezpečnostní vzdálenosti –, jak se bez námahy postavil na prkno, když se začala zvedat vlna. Snažila se nezapomínat na poučky. Zvedla se, nohy nechala rozkročené a prkno svírala chodidly. Brayden jí říkal, že by u toho měla vypadat jako zápasník sumo. A fungovalo to. Skutečně se postavila! Viděl to? Dokonce měla nohy ve správné pozici! Jenže o dvě vteřiny později spadla a proklínala se za to, že se podívala dolů, před čímž jí Brayden varoval. Kolem ní zavířil příboj. Vyplavala na hladinu a ještě se přitom praštila o prkno do hlavy. O pár minut později vytahovala surf na pláž a kabonila se jako bouřkový mrak.

Brayden stál vedle dvou chlapečků, kteří si v písku hráli s plastovými vojáčky, a pozoroval ji. Prkno měl postavené vedle sebe a vypadal jako někdo, kdo právě vyhrál velkou cenu o nejlepšího surfaře. Ovšem titul *nejhezčího* surfaře by mu klidně patřit mohl, kdyby žil o čtyři tisíce kilometrů dál v Kalifornii a objevil ho nějaký filmový agent. Kam se na něj hrabe Robert Pattison.

„Taková škoda, proč ses podívala dolů, Iz? Šlo ti to tak dobře!“ plísnil jí, jako by to potřebovala připomínat.

Zamnula si čelo. „Jo, já vím. Za trest budu mít pořádnou bouli.“

Brayden jí vzal kolem ramen. Voněl po kokosech a slané vodě. Černý neopren obepínal jeho pevné břicho a Izzie vázl dech v hrdle. „Nakonec se to naučíš, plavčice. Anebo možná ne.“ Pocuchal jí vlasy, jako by byla jeho mladší bratr. „Abys věděla, stejně tě zvu na zmrzlinu, i když jsi to zvorala.“ Izzie chtěla protestovat, ale nenechal ji domluvit. „Radši si ten svůj mizernej plat šetři.“

O čtvrt hodiny později už byli oba převlečení, Izzie se oblékla do roztrěpených džínových šortek a tílka. Pustili se po přeplněné promenádě ke zmrzlinárně, kde pracovala její kamarádka Kylie Brooksová. Izzie si říkala, že je asi hloupé mít tak ráda nějaké místo, ale na promenádě bylo všechno, co v Harborside milovala. Naučila se tu hrát taneční hru *Dance Dance Revolution*, dala první jamku na minigolfu, spolu s babičkou vyrobila svou první pizzu v Harbor's Finest, získala první brigádu ve zmrzlinárně a na horské dráze v zábavním parku dostala první pusu. Ze všeho nejraději ale měla zdejší komunitní centrum. Bylo vmáčknuté mezi promenádu a hlavní silnici a od té doby, co jí zemřela matka, jí suplovalo rodinu.

„Koukněte, kdo přišel! Plážovej povaleč a plavčice!“ zvolala Kylie, když zacinkání zvonku nade dveřmi ohlásilo jejich příchod. Její pokřik vylekal několik zákazníků sedících u malých stolků. Izzie s Braydenem došli k dlouhému pultu, kde Kylie připravovala zmrzlinový pohár. „Tak co si dáte?“ zeptala se jich. Posunula pohár překvapenému zákazníkovi a naklonila se k Izzie, až jí do tváře spadly blond kadeře.

„Ehm,“ ozvalo se z druhého konce pultu, „myslím, že teď jsme na řadě my.“

Izzie si všimla dobře oblečené mladé dvojice. Mladík do dívky nepatrně strčil, ta se na něj ušklíbla. „Co je? Chtěl jsi přece domácí zmrzlinu, ne?“ zašeptala. „Ráda bych odsud vypadla dřív, než mi někdo ukradne tu kabelku Tory Burch.“

Mladík obrátil oči v sloup. „Nepřeháněj, Hannah.“

„Slyšel jsi, co říkal ten taxikář,“ hájila se tlumeně. „Ty to máš rád ‚opravdový‘, ale já nebudu celej večer trčet na nebezpečný promenádě, když máme u hotelu soukromou pláž.“

Promenáda v Harborside se sice těšila velké oblibě, ale tohle léto se tu množily historky o ganzích mladistvých a o tom, jak je to tu nebezpečné. Jeden ze zdejších obchodů

vylopili a rvačka, která během prázdnin vypukla mezi místními a gangem, dopadla ošklivě. Netýkalo se to nikoho z Izziiých známých. Její přátelé sice na promenádě trávili večery, ale nebyli to zlodějové ani gangsteři. Zkrátka nebylo kam jinam jít. Izzie si uvědomovala, že nežije v Beverly Hills, ale pokud člověk věděl, čeho se vyvarovat, bylo tu stejně bezpečno jako jinde. Mrzelo ji, že nemá odvahu to těm dvěma vysvětlit.

„Kylie, běž je obsloužit,“ řekla jen. „Přišli před námi.“

Kylie obrátila oči v sloup a zatahala se za bílé tričko se skvrnami od zmrzliny. „No jo.“ Jako většina Izziiých kamarádů se nenamáhalo zakrývat své pocity. „Tak co si dáte?“

Brayden se podíval na hodinky. „Musím se ohlásit našim. Objednáš mi?“ požádal Izzie a mrkl na ni. „Dá ti posyp navíc.“ Vytáhl z batohu telefon a vyšel ven. Izzie si prohlížela denní nabídku příchutí.

Když Kylie obsloužila nafoukanou slečnu tím nejmenším kornoutem vanilkové zmrzliny bez tuku, opřela se o pult před Izzie a spiklenecky se zazubila. „Tak co?“ nadhodila.

„Co co?“

„Už jsi řekla svému hezoučkýmu surfařovi, že bys mu ráda dělala polevu osobně?“

Izzie zčervenala. Co kdyby ji Brayden slyšel? Pomalu se otočila. Brayden se našťestí venku opíral o výlohu a telefonoval. „Ježíši, Kylie!“ oddechla si a vrátila se jí normální barva. „Už jsem ti stokrát říkala, že jsme jen kamarádi.“

Kylie se zatvářila samolibě. „Nevypadá to tak.“

Izzie se zadívala na zmrzlinu pod sklem. Kdyby se podívala na Kylie, mohla by se prozradit. „Každopádně jsme kamarádi, tak dej pokoj, jo? Na kluka stejně nemám čas.“

„To je fakt,“ odtušila Kylie a odešla umýt naběračky na zmrzlinu v malém dřezu. „Vůbec nechápu, kdy spíš. Pracuješ, trénuješ plavání, staráš se o babičku, nakupuješ...“

Izzie pokrčila rameny a odhrnula si ještě vlhké vlasy za uši. „Není to tak zlý.“

„Je to docela síla,“ oponovala Kylie a usmála se. „Právě proto by ti prospělo trochu se pobavit.“ Prohlédla si Braydenův zadek a vzdychla. „A s tím tvým surfařem by zábava rozhodně byla.“

„Kylie,“ napomenula ji Izzie rozzlobeně a cítila se trapně. „Nech toho.“

Kylie znovu protočila panenky. „No jo. Ale měla bys ho klofnout, než ti ho někdo vyfoukne.“

Zvonek zacinkal a Brayden se vrátil, jeho žabky pleskaly o podlahu. „Už ses rozhodla, co si dáš?“

„Jasně že ví, na co má chuť,“ neodpustila si Kylie a věnovala Izzie významný pohled. „Jen ještě nepřišla na to, jak si to objednat.“

„Jeden kopeček Oreo, jeden Marshmallow a jeden karamelové,“ řekla Izzie rychle. „S želatinovými medvídky.“ Brayden se zatvářil pobaveně. „Jsem ve vývinu,“ bránila se.

„V pohodě,“ ujistil ji. „Mám rád holky, co jedí normálně.“

Než se Izzie zmohla na odpověď, začal jí v kapse vibrovat telefon. Číslo nepoznávala, ale stejně hovor přijala. „Haló?“ Vzápětí litovala. „Ne. Jsem na pláži.“ Pauza. „Ne. Nejdřív se musím zastavit v komunitním centru. Zapomněla jsem vyplnit přihlášku na plavecké závody.“ Její úsměv pomalu pohasínal. „Dobře, budu tam o půl sedmé. Na shledanou.“ Zaklapla telefon a rychle zamrkala, musela se chytit pultu. Určitě to nic neznamená. „Využiju to pozvání na zmrzlinu zítra,“ řekla tiše a na Braydena se nedívala.

„Děje se něco?“ zeptal se trochu znepokojeně.

„Copak, babička se zase zamkla?“ vyzvídala Kylie, navršila kopečky do kornoutu a podala ho Izzie.

„Ne, ale musím domů.“ Uhnula pohledem.

„Odvezu tě,“ nabídl se Brayden.

Výborně. Brayden jí poprvé nabídne svezení, a ona musí odmítnout. „Potřebuju se nejdřív zastavit v centru,“ vysvětlila. „A odtamtud to mám kousek. Jen tu zůstaň a bav se, uvidíme se zítra.“

Brayden se usmál. „Tak fajn, protože vážně potřebuješ další lekci surfování.“

Přinutila se žertovně zaúpět. „Jako kdybych to nevěděla. Tak ahoj, Kylie,“ vymáčkla ze sebe s úsměvem, ačkoli měla pocit, že jí někdo vytrhl podlahu pod nohama.

Vyšla z cukrárny, odemkla kolo od stojanu a rozjela se po cyklistické stezce. Vítr jí hnal vlasy do obličeje, jako by seděla až nahoře na ruském kole. Po chvíli zpomalila. Žádná horská dráha dnes nebude. Za chvíli se vrátí domů, kde na ni čeká sociální pracovnice Barbara Sanchezová.

Hlavou jí vířily otázky. Bude ji Barbara opět nutit k pěstounům? Probírala to s babičkou už loni, kdy se babiččin zdravotní stav začal zhoršovat, ale Izzie zarputile odmítala. Dokud babičce ještě sloužila paměť (což se dnes zdálo nekonečně dávno), říkávala, že je tu ještě jedna možnost, a to najít nějaké příbuzné, ke kterým by Izzie umístili, ale jí se nelíbil ani tenhle nápad. Žila s babičkou od té doby, co ji matka přinesla domů z porodnice. Otce nikdy nepoznala a matka nikdy nikomu neřekla, kdo to je. Když matka před několika lety zemřela při autonehodě, stala se Izziiinou opatrovnici babička. Jenže ta teď byla vážně nemocná a Izzie se naopak musela starat o ni. Nikdo jiný už jí nezůstal. Nehodlala připustit, aby ji stát připravil i o tohle.

Prudce zabrzdila před grilem, z něhož se na ulici linula známá vůně masa a smažených batátů. Přemítala, proč se k nim Barbara vypravila. Vůbec se jí to nelíbilo, hlavou se jí honil jeden černý scénář za druhým. Bez přemýšlení znovu šlápla do pedálů a za chvíli už brzdila před komunitním centrem.

Nebyla to nijak působivá stavba, kolem zdi s popraskanou omítkou rostl plevel, okna pokrývala vrstva špíny. Byť ale zvenčí vypadala budova neudržovaně a zanedbaně, uvnitř to bylo něco docela jiného. Mezi cihlovými stěnami, pomalovanými výjevy z pláže, bylo veselo a živo. Na nástěnkách visely barevné letáky zvoucí na lekce samby, kroužek pečení, xboxové turnaje a příští plavecké závody. O prázdninách tu probíhal příměstský tábor, po večerech lekce pro dospělé, potkávali se tu staří i mladí. Izzie většinu z těch lidí znala, cestou k bazénu je zdravila a mávala jim.

Náhle ji Mimi Graysonová popadla mokřýma rukama. „Tak co, už jsi skončila se zachraňováním životů, Izzie?“

Izzie ji pohládila po kudrnatých vlasech. „Pro dnešek.“ Žertem se zatvářila přísně. „A co ty? Trénovala jsi dneska?“

Mimi vážně přikývla. „Přesně jak jsi mi ráno ukazovala na hodině plavání.“ Napodobila žábu a předvedla Izzie, jak plave prsa. To byl pro začátek nejjednodušší styl.

„Výborně,“ pochválila ji Izzie s úsměvem a začala máchat rukama kolem dokola. „Zítra zkusíme tohle, ano?“

„To nezvládnou.“ Mimi posmutněla. „Nejsem na to dost rychlá.“

„Co ti pořád opakuju?“ opáčila Izzie a vzápětí jednohlasně zadeklamovaly: „Kdo nemá kuráž, nikam to nedotáhne.“ Dobromyslně holčičku šťouchla loktem a Mimi se usmála. „Tak zítra v devět ráno.“

„Díky.“ Mimi si kolem sebe utáhla ručník a rozběhla se po chodbě.

„A neběhej v těch žabkách!“ zavolala za ní Izzie pobaveně. Otočila se a jako pokaždé se zastavila přede dveřmi k bazénu, rozhlédla se po skleněné vitrině s plaveckými cenami a fotografiemi. Dotkla se skla v místech, kde byla vystavena fotografie plaveckého týmu z roku 1988. Z ní se na ni usmívala mamčinina mladší tvář. Byla vyšší a hubenější

než Izzie ve stejném věku, ale trenér Bing prohlašoval, že mají obě stejnou jiskru a odhodlání.

„Já to nezvládnou,“ řekla Izzie mamince. Pamatovala si to, jako by to bylo včera. Tehdy jí bylo pět. Stály spolu v bazénu a ona se tiskla k matčinu tělu, jako by to byl záchranný kruh. „Nebudu moct dýchat!“

„Isabellko, uklidni se,“ pronesla matka rozvážně. Posadila Izzie na kraj bazénu. „Pod vodou neumí dýchat nikdo, pokud nemá kyslíkovou bombu nebo šnorchl.“ Pohládila ji po tváři. „Samozřejmě kromě ryb a malých běluh.“

Běluha byla Izziiino nejoblíbenější mořské zvíře. Zamílovala si písničku o malé velrybě a chtěla se naučit plavat jako ona.

„Ale ty se potápíš,“ připomněla mamince. „A děláš tolik temp!“

Maminka přikývla. „To ano, přesto ani já pod vodou neumím dýchat.“

„Tak jak to děláš?“ Izzie si objala mokrá ramena, aby se tak netřásla. Voda byla teplá, ale vzduch chladný. Sledovala, jak ostatní děti dychtivě skáčou do bazénu. Náramně se bavily.

Matka na ni vážně pohlédla. „Dělám přesně to, co jsem říkala tobě, Isabellko. Vydechuju.“ Předvedla to. „Zhluboka se nadechnu. Pak vyfouknu bubliny, pamatuješ, jak jsme to zkoušely?“

A v Izzie cosi zapadlo na své místo. Ve strachu z potápění pokaždé zapomněla na tu část s bublinami.

Maminka ji pohládila po zádech. „Kdo nemá kuráž, nikam to nedotáhne, broučku. Chceš to ještě zkusit?“

Izzie si na stěně všimla přihlášky do dívčího plaveckého oddílu. Vždycky chtěla být v oddílu jako kdysi její matka. Ale dosáhnout toho mohla jen jediným způsobem. Vyklouzla mamince z objetí a vrátila se do bazénu. „Kdo nemá kuráž, ni-

kam to nedotáhne,“ zopakovala a potopila se pod vodu, až z jí z nosu vyběhly bubliny.

„Izzie! Tys to beze mě nemohla vydržet?“ Trenér Bing ji vytrhl ze vzpomínek. Všimla si, že má obvyklý úbor: plavecké šortky a tričko se znakem komunitního centra Harborside. Trenér vždycky vtípkoval, že když můžete chodit do práce v plavkách a v tričku, máte dobré zaměstnání. Otevřel těžké dveře k bazénu a přidržel je Izzie. „Jdeš zase trénovat? Vždyť jsi tu byla ráno!“ Od klenutého stropu se odrážely hlasy dětí, vzduch byl cítit chlórem. Starší lidé pomalu plavali ve vyznačených drahách, každou chvíli se zastavili a rozčileně se ohlédli po nějakém děcku, které je pocákalo.

„Zapomněla jsem si vyzvednout omluvenku kvůli dalším závodům,“ překřikovala Izzie ten rámus. „Chci si ji večer nechat od babičky podepsat.“ *Lhářko!* ozval se v ní tichý hlásek. Babička nedokázala udržet pero v ruce už několik měsíců. Izzie se naučila dokonale falšovat její podpis na všechny omluvenky, do žákovské i na složenky s penzí (za co by jinak žily?).

Trenér na ni upřel vlídný pohled. „Izzie, já vím, že si je podepisuješ sama.“

Takže ho neoblafla. Kolik dalších lidí asi ví, jak se věci ve skutečnosti mají?

Pohládl ji po rameni. „Netrap se tím, podepsal jsem to. Tvoje sociální pracovnice říkala, že je to v pořádku. Můžeš na závody.“

Izzie přikývla, snažila se nedat znát rozpaky. „Děkuju.“

„Nemáš za co.“ V tu chvíli je zasáhla sprška vody. „Hej! Voda patří do bazénu, ne ven z něj,“ okřikl trenér rozjívěné děti. Okamžitě se uklidnily. Trenér Bing byl jako pes, který štěká, ale nekouše. Otočil se zpátky k Izzie. „Jak na tom babička je?“

„Výborně,“ zalhala Izzie znovu. Bylo to tak snazší. Pravda by jí vynesla jen soucitný a ustaraný pohled a takové pohledy vedly k telefonátům Barbaře Sanchezové. Izzie věděla, že to všichni myslí dobře – trenér i sousedé, vlastně se o ni celé roky starali. Znali její matku i babičku a Izzie se díky nim nikdy necítila osamělá.

Trenér se netvářil zrovna přesvědčeně, ale nekomentoval to. „Tohle jsem ti chtěl dát zítra,“ řekl a vedl ji do své kanceláře. Zůstala stát ve dveřích a sledovala, jak otevírá malou lednici a vytahuje z ní tácek zabalený v alobalu. „Tara pro tebe a pro babičku upekla lasagne. A Ricky z Harbor’s Finest ti vzkazuje, že v pátek přinese špagety, masové kuřičky a pizzu.“

„Díky,“ usmála se vděčně. „Ale jestli mě takhle budete ládovat uhlovodany, při příštím tréninku se neodlepím ode dna.“

Zasmál se. „Z toho strach nemám. Na to jsi moc čiperná.“ Kdosi zaklepal na dveře, oba se otočili.

Mračila se na ně starší dáma v plavkách, celá mokrá. „Nemůžete ty děti okřiknout, aby se nehoupaly na lanech, co odělují dráhy?“ Trenér a Izzie si vyměnili pohled.

„Radši už půjdu,“ řekla Izzie.

Když odcházela, zalétla pohledem k hodinám na stěně. Půl sedmé. Už měla být doma. To byla jedna špatná zpráva. Druhou představovala Barbara Sanchezová. Sociální pracovnice nechodila jen tak na návštěvu. Něco se děje. A to nevěstí nic dobrého.

2

KDYŽ MĚLA BABIČKA JEDEN Z TĚCH LEPŠÍCH DNŮ a sloužila jí paměť – na rozdíl od těch, kdy si ani nevzpomínala, že má nějakou vnučku –, ráda vyprávěla, jaké to kdysi bývalo v Harborside. Její popis městečka z dob, kdy se Izzie narodila, byl jako vytržený z hollywoodského filmu (a vzhledem k babiččiným výpadkům paměti bylo docela dobře možné, že si leccos přikrášlila): sousedé nosili sousedům domácí koláče, pořádaly se večírky, dospělí muži hráli softball, ulice byly bezpečné a nikdo nezamykal. Dnešní Harborside byl docela jiný. Před deseti lety zkrachovala továrna na cereálie, ceny nemovitostí závratně klesly a cedulí hlásajících uzavření obchodů se objevilo jako hub po dešti. S Harborside to šlo od desíti k pěti.

Izzie město dobře znala, přesto si dávala pozor, ve kterých částech se pohybuje. Například cestou na kole domů. Kdyby to od komunitního centra vzala přes Pobřežní park, byla by doma za sedm minut. Jenže jízdou přes park by si koledovala o problémy. Navíc už by mohl být zavřený. Další možností bylo jet po Second Avenue. Tahle cesta byla delší a bezpečnější, i když tu postávaly hloučky před obchody, bary a stánky a každou chvíli ji někdo okukoval. Rozhodla se pro druhou možnost. Jela tak pomalu, jak mohla, aby nespadla.

Zanedlouho už zatočila doprava na Hancock Street, kde bydlela. Objela několik rozbitých láhví od piva a zamávala pětiletým dvojčatům McGrawovým, která si hrála na za-

roslé předzahrádce. Když míjela skupinku zjevně se nudících kluků, dala si pozor, aby se na ně nedívala.

Zahlédla Barbařin červený taurus zaparkovaný před domem. Otevřela rozbitou branku a odvezla kolo dozadu do kůlny. Pokusila se vidět to tu Barbařinýma očima. Trávník potřeboval posekat – a to už před delší dobou. Plot někdo posprejoval, okno koupelny v prvním patře bylo rozbité, pravděpodobně vzduchovkou (skupina dětí si celé léto brala na mušku okna domů a zaparkovaných automobilů, jako by šlo o lovnou zvěř). Schody na verandu brala Izzie po dvou, rozbitému se vyhnula. Zhluboka se nadechla, stiskla kliku a vešla dovnitř.

„Jsem doma!“ ohlašovala s falešným veselím. Už dávno se naučila, jak to musí na sociální pracovníci hrát. Chovat se k ní jako ke kamarádce, přestože nic takového není. Čím dřív ji přesvědčí, že si s babičkou báječně žijí, tím rychleji se o ni Barbara přestane zajímat.

Barbara seděla u jídelního stolu z třešňového dřeva, který patřil rodině Scottových už přes sto let. Květované tapety na stěnách tu podle všeho byly asi tak stejně dlouho. Vyměnit nepotřebovala jediné dřevěná podlaha. Kdykoli sem za babičkou někdo přišel – v dobách, kdy za ní ještě chodily návštěvy –, vždycky chválil, jak je podlaha krásná. Babička se pyšně usmívala a říkala: „My staří máme tuhý kořínek. Mně ani týhle podlahy se hned tak nikdo nezbaví.“ Bylo těžké si představit, že ta křehká stařenka u okna v jídelně je tatáž žena, která sama vychovala svou jedinou vnučku, když jí zemřeli dcera a manžel v rozmezí pouhého roku. Izzie tehdy bylo deset.

Políbila babičku na čelo. „Ahoj, babi, jak ses měla?“ Babičce prořídly a ustoupily vlasy a její čelo se zdálo vysoké. Oči připomínaly dva zakalené skleněné korálky. Neodpověděla, dívala se dál z okna, jako by vnučku vůbec neslyšela.

Izzie nasadila zářivý úsměv. „Dobrý den, Barbaro,“ pozdravila s předstíraným nadšením. Barbaru jí přidělili před rokem. Ze všech sociálních pracovníků, které sem začaly docházet zhruba před třemi lety, kdy se babiččin zdravotní stav začal zhoršovat, ji měla nejraději. Tedy *pokud* vůbec mohl mít člověk rád někoho, kdo chodí kontrolovat, jak žijete.

Barbara si vyhrnula rukáv tmavě modré halenky a podívala se na hodinky. Hladké černé vlasy měla tak dlouhé, že jí spadaly přes tmavě modrý kožený diář, do něhož si zaznamenávala schůzky. „Už jsem si začínala dělat starosti, Izzie,“ vzdychla místo pozdravu. „Dohodly jsme se na půl sedmé.“

Izzie se zatvářila omluvně. „Promiňte, zapovídala jsem se s trenérem Bingem a zapomněla na čas.“ Podívala se na babičku, která se od jejího příchodu sotva pohnula. „Pozdravuje tě, babi, a posílá nám na večeři lasagne, co pekla jeho žena.“ Izzie postavila tácek na jídelní stůl. „Lidi nám posílají jídlo minimálně třikrát do týdne. Máme vážně báječné přátele.“

Barbara ji probodávala pohledem. „To máte.“ Klepla propiskou.

Izzie si toho všimla hned – Barbara byla nervózní. Izzie se v lidech naučila číst a strávila už v Barbařině společnosti dost času na to, aby dokázala odhadnout její rozpoložení. Dnes večer byla nervózní a z toho byla pro změnu nervózní Izzie. Nevěděla, co má dělat, tak mluvila dál. „Je to vážně fajn, tohle mám na Harborside ráda. Že si tu navzájem pomáháme. Trenér Bing nám posílá dobroty, já zase v komunitním centru učím plavání zadarmo.“ Izzie ukázala na zlatou medaili pověšenou na zrcadle v jídelně. „První místo na posledních závodech. Babička mi byla fandit, vid’? Babi?“ *Fandit* bylo asi trochu silné slovo, ale byla tam. Přivedl ji soused, jehož dcera byla také členkou plaveckého oddílu.

Barbařin vřraz zůstával neřitelnř. „Uř ses pochlubila. Mám z tebe radost.“

„Dřky!“ vyjekla Izzie. *Ouvej*. Nebyla si jistá, jak dlouho se jeřtě vydrři chovat roztomile jako roztleskávaařka. Zařinala ji z toho bolet hlava. „Tohle lęto si vedeme moc dobře. I v práci je to senzační, baví mę to a vydělávám skoro osm dolarů na hodinu. Jsem jedna z nejmladřích plavřic, co tu męli, ale Brian řikal, ře mę vzal, protože jsem odhodlaná a soustředěná.“ Vážně se tu musí takhle chvástat?

„Izzie,“ přerušila ji Barbara, „tohle faleřné nadření si můžeš odpustit. Taková přece nejsi.“

Izzie si začala hrát se stříbrným prstřnkem, který nosila na prostřednřku pravé ruky. „Já vím,“ vzdychla. „Chtěla jsem trochu odlehřit náladu.“

Barbara se usmála. „Dřky za pokus.“ Odtáhla těžkou řidli vedle sebe. „Pojď se ke mně posadit, musíme si promluvit.“

Dřvka se chytila opěradla babiřčina křesla. „Já radři postojím.“

„Myslím, ře bude lepři, kdyř se posadíš,“ trvala Barbara na svém.

„Poslyřte, jestli jde o pęči o babiřku, začala brát nové léky a vypadá to vážně dobře. Předepsal jí je doktor Finniman. Prý ta její kyřel vypadá dobře, možná ani nebude muset na operaci. Dokonce by mohla brzy odlořit hřl.“

„To je skvělé, ale...“ Barbara pohlédla na hodiny s kukačkou, které visely na stěně.

V pokoji se rozhostilo ticho, které ruřil jen pravidelnř tikot. Izzie dořla ke dveřim do kuchyně a zoufale ukázala na lednici, kde visela tabulka, popsaná řůznobarevnřmi fixy. „Sepsala jsem všechny prářky, které bere, jsou v barevně oznařených krabičkách na lince. Větřinou jí dává léky ořetřovatelka, ale někdy se tu zastavř babiřčina kamarádka Ida. Vyplnily jsme řádost o přidělení ořetřovatelky k celodennř pęči a...“

„Nedostane ošetřovatelku k celodenní péči, Izzie,“ přerušila ji Barbara. „Mluvila jsem se zdravotní pojišťovnou, žádost zamítli. Mají pocit, že pro babičku bude mnohem vhodnější pobyt v domě s pečovatelskou službou, kde probíhá zároveň fyzioterapie.“ Rychle pokračovala, než jí dívka skočí do řeči. „Věděly jsme, že tenhle den jednou přijde, a taky jsme se na něj s tvou babičkou připravily. Vedeš si výborně a zvládáš péči o babičku i o sebe, ale to není tvůj úkol. Tvůj úkol je být dítětem.“

„Nejsem dítě,“ ohradila se Izzie. Nutkání chovat se rozto-mile ji přešlo. „Je mi patnáct.“

„Pořád jsi nezletilá a někdo by se o tebe měl starat, ne naopak.“ Barbara na ni upřela smutný pohled. „Už před několika měsíci jsme s babičkou přichystaly řešení pro takový případ, ale čekaly jsme, než se vyřídí všechny náležitosti. Myslím, že jakmile trochu vstřebáš, co ti teď povím, budeš mít radost, Izzie.“

„Jak to myslíte, že jste to domluvily s babičkou?“ Izzie stočila pohled k oknu. „Vždyť ani neví, co je za den. Jak by mohla rozhodovat o sobě nebo o mně?“

„Loni v zimě mi zavolala a řekla mi, že našla nějaké informace o své rodině,“ vysvětlovala Barbara. „Byla plně při smyslech. Prý objevila strýce z tvé strany, který má manželku a tři děti a bydlí jen dvacet minut odsud. Měla z toho radost.“

Izzie přešlápla, žabky jí najednou připadaly těžké. „Babička vám volala?“ Proč by babička měla říkat Barbaře o nějakém strýci, když o něm nepověděla ani své vnučce? Přece se navzájem svěřovaly úplně se vším. Nebo aspoň kdysi.

„Trvala na tom, abych zavolala tvému strýci,“ pokračovala Barbara. „Sama s ním mluvila, setkali se a...“ začala klepat propiskou o stůl, „strýc chce, abys žila s nimi.“ Izzie zůstala zírat. „Tvoje babička si to přeje. Vyplnila žá-

dost o změnu opatrovnictví, abychom byly připravené, až přijde čas.“

Z hodin vykoukla kukačka, až se obě lekly, a začala ohlašovat sedmou hodinu.

Izzie sklopila hlavu, připadala si jako ten malý ptáček – uvězněná. „Ne,“ pronesla a doufala, že to jen špatně pochopila. „To by mi babička neudělala.“

„Přála si, aby o tebe bylo dobře postaráno, Izzie.“ Barbara vstala. „Věděla, že už to sama nezvládne, a chtěla dát všechno do pořádku.“

„To *ne*,“ protestovala Izzie ještě naléhavěji, ucouvla a klopytla. Barbara ji chtěla zachytit, ale dívka ji odstrčila a zadívala se na babičku, která se za celou dobu nepohnula. „My dvě patříme k sobě. Vždycky to říkávala. Neopustím ji jen proto, že se jí dočasně přitížilo.“

„Tohle není dočasné, Izzie,“ konstatovala Barbara bez obalu. „Babička, kterou jsi znávala, už tu není. Věděla, že to přijde, a připravila všechno, abys nemusela někam k pěstounům. Takhle si to přála.“

Izzie se najednou špatně dýchalo. Rozhlížela se kolem a nevěděla, co má udělat. Nejraději by utekla někam daleko. Jenže kam?

„Tvůj strýc se jmenuje Bill Monroe,“ sdělila jí Barbara, jako by to jméno mělo něco znamenat. Izzie nic neříkalo. „Je senátor a bydlí v Emerald Cove. Budeš tam chodit do soukromé školy a získáš možnosti, o jakých se ti nesnilo. Spousta lidí by za takovou příležitost zabíjela.“

Izzie sklopila oči k podlaze, která jako by se jí zvedala pod nohama. „Mně se líbí tady.“

„Babičku budeš moct navštěvovat,“ pokračovala sociální pracovnice, jako by ji neslyšela. „Tvůj strýc jí zajistí péči v tom nejlepším domově pro seniory, v pátek tam dokonce...“

Izzie začalo zvonit v uších, přestala Barbaru vnímat. Zdálo se jí, že se stěny kolem ní svírají. Rozběhla se k babičce a vzala ji za ramena. „Babi! Řekni něco! Řekni Barbaře, ať to nedělá.“

Babiččiny modré oči se rozsvítily a Izzie se ulevilo. Všechno se dá do pořádku. Vydržely spolu až doteď, vydrží i dál. Jenže jakmile babička promluvila, úleva byla pryč.

„Chloe, kdypak jsi přijela?“ zeptala se babička. „Doufala jsem, že se tu před cestou do New Yorku zastavíš.“ Zahrozila na Izzie prstem. „Pořád myslím, že bys tam neměla jezdit. To není město pro tebe.“

Izzie zůstala jako solný sloup. Cítila na sobě Barbařin pohled. Chloe byla její matka. „Babi, to jsem já,“ řekla tiše. „Tvoje vnučka Isabelle.“

Babička ji nevnímala. „Chloe, je tu průvan, mohla bys mi donést šál?“

Jenže šál už měla dávno na ramenou. „Dobře, babi,“ přitakala Izzie a předstírala, že jí šál natahuje. Mrkala, aby zaplašila slzy. Před Barbarou brečet nebude.

„Izzie, ona věděla, jak to s ní bude,“ poznamenala sociální pracovnice jemně. „Měla takovou radost, že ti našla rodinu. Přála si, abys měla všechno, co budeš potřebovat.“

„Já potřebuju ji,“ bránila se Izzie zoufale. „Kdybyste nám dala trochu času, ty nové léky určitě zaberou, babička se zase vzpamatuje a...“

V tu chvíli zazvonil zvonek. Barbara nehnula brvou, zato Izzie to překvapilo. Podívala se z okna a spatřila bílou dodávku s nápisem *Pobřeží, domov pro seniory*. Přede dveřmi stáli muž a žena s identifikačními průkazy na krku. Izzie se rozbušilo srdce.

„Přijeli pro babiččiny věci, aby jí pomohli se stěhováním,“ vysvětlila Barbara tiše. „Zbytek můžeš probrat, než se dům prodá, právník, kterému tvá babička zaplatila, se postará o dům i o nábytek a...“

„Počkejte, to všechno se má stát už dneska?“ Izzie měla pocit, jako by se kolem ní ovíjel had škrtič. Vyhrkly jí slzy, přestože si umiňovala, že plakat nebude.

„Odvezou babičku a ubytují ji, my pojedeme k tvému strýci. Máš půl hodiny, aby sis sbalila to nejnnutnější. Ostatní věci ti pak pošlu.“

Izzie v tomhle domě prožila celý život a teď má do půl hodiny nacpat celý svůj svět do batohu a rozloučit se? *Ne. Tohle není správné!* Všechno se s ní roztočilo. Mimi čeká, že ji ráno bude učit kraul... Od jedné do pěti má směnu na pláži... Brayden jí slíbil další lekci surfování... A v sobotu jsou plavecké závody. Jak by mohla jen tak zmizet a ani se nerozloučit?

„Já dnes večer nemůžu,“ prohlásila. „Už mám na zítřek domluvené věci.“

„Dáme všem vědět,“ navrhla Barbara laskavě a podala jí velký batoh, který vytáhla ze skříně na chodbě. Izzie překvapilo, že o něm sociální pracovnice vůbec věděla. „Všechno dopadne dobře, Izzie. Věř mi.“

Izzie si tím vůbec nebyla jistá. Právě naopak, najednou měla pocit, že v jejím životě už nikdy nic dobře nedopadne.